

clesiam constituere possent, imò deberent. Quod ut tandè omnes agnoscat, faxit ipse Dominus Iesus.

Deniq; & hic monendus esse videris, vir Excellentissime, ne, quod facere videris, nimis humano brachio fretus, aliis insultes. Veritas enim divina homines nō veretur: imò a magnis sperni, plerunq; amat. Memento, nos olim etiam fuisse Regibus ac Principibus destitutos, & tamen Deum tunc nos non deseruisse. Regum, quos Deus nobis largitus est, potentiâ, ad propagandam Christi gloriam, non ad opprimendos infirmiores utendum nobis, religiose perpendamus. Equidem pro SER. Magnæ Britanniae Rege, qui pares inter Christianos Reges habuit paucos, ingentes Deo gratias ago; & eundem etiam pro incolumitate illius assiduè & ardentè precor; & tantum Ecclesiarum nostrarum incrementum, admirandæ imò miraculosæ providentiæ divinæ, argumentum arbitror esse maximum: Sed caveamus, ne nos res secundæ efferant, & ne nimis Ecclesiis nostris tribuamus. Eo quidem in statu eas esse, ut, si veræ pietati & sanctimoniam, sine qua nemo Dominum videbit, studeant, servari possint, nullus dubito: sed, si reformanda sit prorsus Ecclesia; & videndum, non quid alii post Apostolos, qualescunq; tandem fuerint, sed quid ipsi Apostoli docuerint ab initio, nonnullos adhuc naves in nostris Ecclesiis restare agnoscemus, quorum etiam iudicia non vulgaria hæc ipsa continet Epistola. Nam, ut alia taceam, in cœna Domini, Christi corpus realiter & Spiritualiter manducari, statuere: genibus flexis ad eam accedere, morientibus eam pro viatico porrigere: Virginem Mariam, & alios sanctos vel martyres, in cœlis nunc regnare, & pro nobis orare, asserere, & alia hijs similia, sanè non ὕψια

ῥῶσιν